
Bog vas nije zaboravio

By David Wilkerson

March 21, 2005 Jeste li ikada upoznali depresiju? Jeste li ikada bili tako zabrinuti i zbunjeni da ste provodili besane noći? Jeste li imali periode kad ste bili tako nisko i tako uznemireni da vas nitko nije mogao utješiti? Jeste li bili tako na dnu da ste osjećali da se predajete i da vam je život u potpunom promašaju?

Ne govorim o fizičkom stanju. Ne govorim o ljudima koji su kemijski neuravnoteženi ili boluju od duševne bolesti. Govorim o kršćanima koji se s vremena na vrijeme bore s depresijom koja ih pogađa kao niotkuda. Njihovo stanje često ne dolazi samo iz jednoga izvora, već iz mnogih. Povremeno su pogođeni sa svih strana dok nisu tako svladani da ne mogu vidjeti iznad svoga očaja.

Ako to opisuje vas, onda je Psalam 77 napisan za vas. Njegova je namjera da vam pokaže izlaz iz vaše muke i straha. Taj psalam napisao je čovjek po imenu Asaf, levit, iz svećeničkog roda u Izraelu. Asaf je bio pjevač i služio je u Davidovom zboru kao vođa. Sve zajedno, Asaf je napisao jedanaest psalama. Svi su oni tako ispunjeni pravednim uputama za Božje ljude da bih ja toga čovjeka nazvao propovjednikom laikom.

Asaf je Psalam 77 napisao nakon što je pao u užasnu jamu očaja. Stanje mu je bilo tako loše da je bio ispod svake mogućnosti utjehe: "...ne može se utješiti duša moja" (Ps 77,3). Ovaj pobožan čovjek bio je u takvom očaju da ga ništa, što god bi netko rekao, nije moglo izvesti iz njegova stanja. Bio je u takvom stanju da nije mogao ni govoriti: "...potresen sam, ne mogu govoriti" (Ps 77,5).

Međutim, Asaf je bio čovjek molitve. Vidimo to u istom psalmu dok nam svjedoči: "Glasom svojim Bogu vapijem, glas mi se Bogu diže, i on me čuje" (Ps 77,1).

Siguran sam da je Asaf čuo za potpuno isto Davidovo svjedočanstvo u Psalmu 34: "Oči Jahvine gledaju pravedne, uši mu slušaju vapaje njihove" (Ps 34,16). Ranije u tom psalmu David kaže: "Tražio sam Jahvu, i on me usliša, izbavi me od straha svakoga... Eto, jadnik vapi, a Jahve ga čuje, izbavlja ga svih tjeskoba" (Ps 34,5.7).

Nema sumnje, Asaf je čuo Davida kako je bio primoran bježati u Gat da bi pobjegao Šaulu. U tom se gradu David morao praviti luđakom da bi sačuvao život. Ovaj se progonjeni sluga Gospodnji u toj točki osjećao tako nisko da je poput jednog velikog gubitnika zavapio Bogu. U svojoj je mucu tražio Gospodina te svjedoči da je bio potpuno izbavljen. Zapravo je u njegovo srce Bog stavio pjesmu.

Vidimo da je David u Psalmu 40 svojim glazbenicima ispjevao novu pjesmu. Sigurno je ta pjesma na neki način dospjela u ruke Asafu, vođi zbora. Psalam iznosi: "...On se k meni prignu i usliša vapaj moj. Izvuče me iz jame propasti, iz blata kalnoga; noge mi stavi na hridinu, korake moje ukrijepi" (Ps 40,2-3).

Kao nacionalni voditelj štovanja, Asaf je pjevao te pjesme o izbavljenju i odgovorenim molitvama. On je tim istim istinama služio Izraelu, pripremvši ih i opjevavši u pjesmi i vodeći zbor u zajedničkom glasu slavljenja. Zapravo, u svojoj vlastitoj bogoštovnoj pjesmi – u Psalmu 78 – Asaf kori Izraela za njihovu nevjeru. On ih ispravlja, govoreći im da Bog nije odgovorio na njihove molitve zbog njihova grijeha:

"Njihov duh nije postojan s Bogom. Govore protiv Boga: 'Može li Bog opskrbiti stol u pustinji? Može li dati kruha?' Radi svega toga, grijeshili su ne vjerujući da On može izvršiti svoja čudnovata djela.

Ograničavali su Sveca Izraelova. Izazivali su ga i žalostili.“

A sada se Asaf suočio sa svojom vlastitom bitkom. Biblija ne govori što je izazvalo depresiju ovoga čovjeka. Sve što znamo jest da mu je duša bila tako opterećena da nije mogao ni spavati: “Vjeđe moje držiš...” (Ps 77,5).

U toj točki Asaf piše da je bio razočaran Božjom tišinom: “U dan nevolje tražim Gospodina... Hoće li Gospodin odbaciti zauvijek i hoće li ikad još biti milostiv? Je li njegova dobrota minula zauvijek, njegovo obećanje propalo za sva pokoljenja?” (Ps 77,3-9). Vođa Izraelova zbora čini se da je zaključio: “Bog ne odgovara na moje molitve.“

Je li to priča samo jednoga pobožnog očajnika u Starom zavjetu ili je to uobičajena priča mnogih vjernika molioca danas?Može li Asafova priča opisivati i vašu vlastitu duhovnu bitku? On je bio pobožan i vjeran čovjek molitve. Asaf nije bio neki tjelesan čovjek zlikovac. On je ljubio Riječ Božju i poučavao o njoj zajednicu. A sada se suočio sa strašnom depresijom.

Prema nedavnom novinskom izvješću, Asafov stav u Psalmu 77 zapravo odražava mišljenje većine ljudi. Ankete govore da većina ljudi misli da Bog čuje molitve, ali je malo onih koji vjeruju da Bog i odgovara na njihove molitve.

Istina je ovo: Asafovo iskustvo nije neobično za vjernike. Ono prikazuje žestoku kušnju koja je, prema apostolu Petru, uobičajena za svakoga kršćanina: “Prestanite se čuditi, ljubljene – kao da vam se što neobično događa – požaru koji bjesni među vama da vas iskuša“ (1 Pt 4,12).

Petar nam danas zapravo govori: “Vaša kušnja nije nešto novo. Stoljećima je narod Božji prolazio kroz isto.“

Otkrio sam da su te duboke mračne kušnje doživljavali i veliki propovjednici prošlih dvjesta godina. Primjerice, Charles Haddon Spurgeon bio je poznat kao jedan od najpobožnijih biblijskih propovjednika svih vremena. On je bio čovjek molitve koji je neprestano tražio Gospodina. No i on se suočavao s dubokim, strašnim potištenostima. (U ono vrijeme to je stanje bilo poznato kao melankolija.)

John Fletcher još je jedan sluga Božji koji je podnosio veliku potištenost. On je služio u vrijeme Johna Wesleya koji je Fletchera nazvao najpobožnijim čovjekom na licu zemlje. Nazočnost Kristova bila je tako snažna u Fletcherovom životu da su često njegovi prijatelji utihnuli kad je ušao u prostoriju. Taj je čovjek isijavao Kristovim Duhom.

Međutim, Fletcher je doživljavao i strašne dubine o kojima govori Asaf. Užasna melankolija padala je na njega kao niotkuda, držeći ga danima u tom stanju. Fletcher je podnosio strašne kušnje očaja, bez razumnog objašnjenja.

Andrew Bonar, pobožan pastir i čovjek molitve 19. stoljeća, opisivao je svoja slična iskustva. U svoj je dnevnik unosio ta mučna stanja:

“Zaostajem u nebeskoj trci... Bog me ne upotrebljava u obraćenju duša kao jednom ranije... Potrebno mi je oslobođenje od sjene straha, nesigurnosti... Neki od mojih najbližih prijatelja više ne suosjećaju s mojim potrebama... Stid i žalost me preplavljaju radi moje nesvetosti.

O što sam izgubio! Moje srce u meni tone. Svetost koju vidim u drugima me kori... Čini se da je oblak

---

između mene i Sina pravde. Mislim da mi Gospodin govori: 'Sada te baš i ne trebam mnogo...''

Čini se da se svaki od najsvetijih i najodanijih propovjednika i molitvenih ljudi suočavao s takvim razdobljem. Svi oni opisuju kako su bili svladani beznađem i obeshrabrenjem. I malo ih je moglo objasniti odakle je taj oblak došao. On kao da je rijetko došao iz jednoga izvora, već kao da je bio rezultat gomilanja jedne nevolje na drugu.

Čak ni pobožan i odan apostol Pavao nije bio imun na takve potištenosti. Korinćanima je pisao: "...nevolja što nas zadesi u Aziji... opteretila nas je preko svake mjere – iznad naše snage – tako da smo izgubili nadu u život" (2 Kor 1,8).

Grčka riječ koju Pavao u ovom retku koristi za izgubiti nadu znači: "Nismo to mogli razumjeti te smo izgubili nadu u život." Ukratko, on zapravo govori: "Htjeli smo umrijeti jer nismo mogli podnijeti ono kroz što smo prolazili. Bili smo pritisnuti iznad svojih snaga."

Teško je zamisliti da te riječi dolaze od Pavla. Tko se više pouzdavao u Boga od toga neustrašivog apostola? Tko je više postio i molio od Pavla? Tko je imao više odgovorenih molitava? A ipak je na njega došao čas očaja kakvoga nikada ranije nije iskusio. Kakvo je to bilo stanje?

Neki biblijski komentatori vjeruju da je to bio spoj kušnji. Među njima su bili duboka duševna patnja prouzrokovana ljudima koje je ljubio, a koji su se u posljednje vrijeme okrenuli protiv njega. Ti bliski prijatelji nisu Pavla samo odbacili, nego su širili laži o njemu i klevetali njegovu ime. Pored toga, Pavao je bio pritisnut i teškom bolešću. Doživio je i brodolom više nego jednom. Zlo se urotilo protiv njega s ciljem da mu oduzme život. A uz sve to, Pavao je bio tjeskoban i radi brige za mnoge crkve.

Sve to činilo se preteškim za jednoga čovjeka. No i sve to zajedno još uvijek ne objašnjava duboki očaj koji je Pavao osjećao. Pisao je: "Pao sam u takvu duboku agoniju da sam mislio da neću preživjeti. Mislio sam da će me to ubiti."

Svakako, Pavao je bio izbačten. Izašao je iz toga kao pobjednik, ali nikada nije zaboravio taj užasan trenutak očaja.

Mnogi pobožni ljudi – odane, svete, molitvene Isusove sluge – znaju što znači Asafov vapaj. Njihovo stanje nije stil života. Ne, oni su ljubitelji Boga koji su svladani jer je sotona došao na njih poput bujice. Poput Pavla, i oni su pritisnuti iznad onoga što mogu podnijeti.

Krist je naš primjer u svemu što se odnosi na život, a ovo nisko stanje nije izuzetak Krist je taknut osjećajima naših slabosti. I On se sam suočavao s trenucima dubokih kušnji. Andriji i Filipu je rekao: "Sad mi je duša duboko potresena" (Iv 12,27). Kad je Isus to izrekao, bio je suočen s križem, znajući da se približilo vrijeme Njegove smrti. Grčka riječ za potresen ovdje znači uznemiren.

Isus se suočio s najžešćom kušnjom svoga života. Zapravo je bila tako duboka i mračna da je kasnije zavapio: "Oče, zašto si me ostavio?" Onima koji su ga namjeravali razapeti, rekao je: "Ovo je vaš čas i vlast tame" (Lk 22,53).

Kakva Isusova izjava! Međutim, Krist je zapravo govorio: "Ovo je sat sotone." Ovo razdoblje uoči Njegove smrti bio je neprijateljev trenutak da ga muči. Pavao je skupio svu svoju snagu da uznemiruje srce jednoga svetog čovjeka molitve.

Isto tako i vi možete biti sigurni da je vaš mračan, uznemirujući sat sotonsko djelo. Ne stavlja Gospodin takvu strašnu potištenost na svoj narod. Kako to znamo? Poput Asafa, i mi molimo, i mi štujemo, i mi tražimo da vršimo volju Božju, i mi želimo potpuno oslobođenje od sile grijeha. A to je upravo onaj život na koji dolazi sotona da bi ga zarobio.

A u isto vrijeme možemo biti sigurni da je Bog dopustio taj sat iz jednoga dobrog razloga. Isus je svojim učenicima rekao: "I što da kažem? Oče, spasi me od ovoga časa?" (Iv 12,27). Govorio im je: "Ne mogu vam to u potpunosti objasniti. Sve što vam mogu reći jest da je Bog dopustio ovaj trenutak, ovaj čas mraka."

Jeste li ikada pomislili: "Što mogu reći? Ne postoje riječi kojima bih mogao objasniti kroz što prolazim. Uznemiren sam, potresen, ali ne mogu reći zašto. Ne tražite me to objasniti jer nisam u stanju."

Koja bi mogla biti Božja namjera u takvom strašnom času? U našim dubokim mračnim trenucima kušnje Pavao nam pokazuje Božju specifičnu namjeru: „Neka je hvaljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe, koji nas tješi u svoj našoj nevolji tako da mi možemo svakovrsnom utjehom, kojom nas same tješi Bog, tješiti one koji se nalaze ma u kakvoj nevolji.

Zaista, kao što se patnje Kristove preobilno izlijevaju na nas, tako preobilna biva i naša utjeha po Kristu. Ako podnosimo nevolje, to je za vašu utjehu i spasenje. Ako primamo utjehu, to je za vašu utjehu koja vam omogućuje da strpljivo podnosite iste patnje koje i mi podnosimo. Naša je nada za vas čvrsta, jer znamo da ćete, kao što dijelite s nama patnje, tako dijeliti i utjehu" (2 Kor 1,3-7).

Vidite li ovdje Božju namjeru? Usred naših nevolja, Duh nas tješi. A za uzvrat, mi smo u stanju donositi utjehu drugima koji podnose duboke nevolje. Ovo je djelo Duha: donijeti utjehu svome narodu kroz glas onih koji su bili iskušani. Zbog toga možemo znati da što je naše trpljenje žešće, utjeha Gospodnja u nama postaje sve silnija.

Dva draga brata imenom Israel i Jesse Martin primaju ove propovijedi. Israel ima stotinu, a Jesse stotinu dvije godine. Jedan je prestao raditi s devedeset dvije, a drugi s devedeset sedam godina. Oni oboje ljube Gospodina i godinama primaju moje poruke.

Ta dva čovjeka nisu samo tjelesna braća, već su uistinu i "braća u Gospodinu." Oboje svjedoče su se kroz velike kušnje radost i milina produbili u njima. Oni su svjedoci strašnih tragedija koje su se događale tijekom čitavoga prošlog stoljeća: Velike depresije, dva svjetska rata, strašne oskudice. I njih su dvojica osobno mnogo pretrpjela tijekom svojih dugačkih života. Međutim, u dobi od stotinu godina, ti su ljudi u stanju smiješiti se te čvršće nego ikada navješćivati: "Kroz sve to Bog nas nije ni jednom iznevjerio." Nakon što su sve to vidjeli, njihovo je svjedočanstvo utjeha Duha Svetoga svima nama.

Što je to tako uznemirilo Asafa da nije mogao spavati? Asafovo je svjedočanstvo bilo: "Vapim Gospodinu, molim duboko u noć i znam da me čuje, ali ne vidim odgovore na moje molitve."

Sjetite se, ovaj je vođa Izraelova zbora svjedočio u Psalmu 50,15 o Božjem karakteru: "I zazovi me u dan tjeskobe: oslobodit ću te, a ti ćeš me slaviti!" Očito je Asaf poznao oslobođenja kroz molitvu i iskusio odgovore na svoja posredovanja. On je bio vjeran propovjednik koji je podsjećao druge da se pouzdaju u Boga i da ga ne žaloste svojom nevjerom.

A sada kad je duh očajja došao na njega, Asaf ga se nije mogao otresti te piše: "Spominjem se Boga i uzdišem: kad razmišljam, daha mi nestane" (Ps 77,4).

Asaf se zatim prisjeća prošlih kušnji, drugih teških vremena kroz koja je bio proveden te kaže da "misli na drevne dane i sjeća se davnih godina... Sjeća se noću svoje pjesme..." (Ps 77,6.7). Ovaj vjerni sluga pokušao se sjetiti kako je Bog odgovarao na njegove molitve i kako je nakon toga radosno pjevao o pobjedama vjere.

Ali sada se suočio s najvećom kušnjom svoga života i bio je svladan fizički, duševno i duhovno te izjavljuje: "Prigovaram jer je to sve previše za mene."

Što je to Asaf prigovarao? Govorio je: "Hoće li Gospodin odbaciti zauvijek i hoće li ikad još biti milostiv? Je li njegova dobrotu minula zauvijek, njegovo obećanje propalo za sva pokoljenja? Zar Bog je zaboravio da se smiluje, ili je gnjevan zatvorio smilovanje svoje?" (Ps 77,8-10).

Asafa su mučila ta pitanja te zapisuje: "Ovo je bol moja" (Ps 77,11). Zapravo izjavljuje: "Evo što me žalosti: Bog se promijenio. U Gospodinu je promjena. On je iz nekog razloga promijenio svoj stav prema meni. Sjećam se svih Njegovih ranijih izbjavljenja u mom životu, ali sada nema ni jednoga izbjavljenja za mene.

Bog mi jednostavno više nije sklon. Osjećam da me odbacio. Zbunjen sam, uznemiren i svladan te dobivam osjećaj da je daleko od mene u ovoj kušnji. Znam da čuje moje molitve, ali ne odgovara na njih. Koliko ja znam, Bog me zaboravio. Očito se više ne bavi izbjavljanjem svoga naroda."

Ljubljeni, vi možda niste potišteni. Niti se možda osjećate shrvani poput Asafa u svojoj kušnji. Vi ne sumnjate da Bog odgovara na vaše molitve i znate da Gospodin nije ljut na vas. Ali duboko u vama još je uvijek razočaranje jer stvari u vašem životu ne funkcioniraju kao što ste se nadali ili planirali.

To razočaranje može biti na različitim područjima: u financijama, karijeri, braku, djeci, službi. Međutim, kod drugih svuda oko vas kao da sve funkcionira dobro. Vaša braća i sestre u Kristu čini se da su u svemu dobro. A vaš život kao da je na mrtvoj točki ili postaje gori. Sad ste se počeli pitati: "Hoću li ikada izaći iz ove silazne spirale? Čini se kao da nema nade."

Kako da izađemo iz tih strašnih perioda potištenosti i obeshrabrenja? David je isplivao iz ove silazne spirale pjesmom. A isto tako i Asaf. Doista, mnoštvo je pobožnih svetih u povijesti izronilo iz svoje potištenosti i obeshrabrenja upravo na isti način.

Pismo pokazuje da su David, Asaf, Job i drugi starozavjetni sveti izašli iz svojih mračnih perioda prisjećajući se Božje vjernosti prošlim naraštajima. David piše da kad je god njegovo srce bilo očajno, "spominjem se dana minulih, mislim o svim djelima tvojim, o djelima ruku tvojih razmišljam" (Ps 143,5). Asaf je činio isto:

"Spominjem se djela Jahvinih, sjećam se tvojih pradavnih čudesa." (Ps 77,12). Uistinu, Asaf govori da se sav Izrael „spominjao da je Bog hridina njihova" (Ps 78,35).

Divan je blagoslov sjetiti se svih naših prošlih izbjavljenja. Ponovljeni zakon nam govori: "Sjećaj se svega puta kojim te Jahve, Bog tvoj, vodio... Čuvaj se da ne zaboraviš..." (Pnz 8,2.11).

Međutim, za starozavjetne svece prisjećanje Božjih izbjavljenja bilo je i više nego samo blagoslov. Bila

---

je to neophodna disciplina. Izraelci su izmislili razne rituale i običaje da bi se prisjećali Gospodnjih izbavljenja u svome životu.

Isto tako i danas, Crkva Isusa Krista pozvana je sjećati se prošlih Božjih izbavljenja. No nama je dano da se možemo daleko bolje prisjetiti nego u starozavjetna vremena. Vidite, od Davidovih i Asafovih dana, Bog je izlio svoga Svetog Duha i taj Duh sada boravi u našem ljudskom tijelu.

Duh Sveti nas ne tješi samo u našim mračnim razdobljima. On nam ne donosi samo sjećanje na prošlu Božju vjernost. Duh nam isto tako daje da razumijemo svrhu koja je iza naših žestokih kušnji. A On to čini tako da naša vjera ne klone.

Vidimo razliku i u Asafovom životu. Ovaj odani, pobožan čovjek ne iznosi nam u Psalmu 77 što je u njegovom životu proizvelo taj mračan čas. Sve što nam je mogao reći bilo je: "Kroz more put se otvori tebi (Bože) i tvoja staza kroz vode goleme, a tragova tvojih nitko ne vidje" (Ps 77,20). Asafov je zaključak bio: "Božji putovi nisu poznati. Ne znam zašto je dopustio da padnem u takvu potištenost i obeshrabrenje. Radujem se jedino što me oslobodio."

Pavlov odgovor u Novom zavjetu daleko je drukčiji. On nam govori: "A nama je to Bog objavio po Duhu. Jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje" (1 Kor 2,10). A onda dodaje ovu važnu izjavu: "Nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha" (1 Kor 2,11). Ukratko, on govori: "Bez Duha Svetoga koraci Božji u našem životu ne mogu biti poznati niti se mogu razumjeti."

Ne možete u potpunosti obnoviti svoju radost, mir i odmor dok jasno ne razumijete zašto je Bog dopustio vašu "Jobovu" kušnju. Jednostavno nikada nećemo upoznati mir Božji u našoj nevolji dok Njegova svrha za nju ne postane čvrsta istina u našoj duši. Mi moramo razumjeti da je naš mračan čas, naše bolno testiranje, dozvolio Gospodin zbog neke svoje vlastite slavne svrhe. Koja je to svrha? Jednostavno to da ćemo postati središte nevjerojatne utjehe Duha Svetoga.

Iz našega ćemo ognja izaći očišćeni i snažniji. I dobit ćemo službu koja je veća čak i od one koju imaju najpoznatiji svjetski propovjednici. Koja je to služba? To je služba dokazane utjehe i pobjede za povrijeđene ljude. Rezultat te službe bit će kao što je Daniel opisao: "Mnogi će se očistiti, ubijeliti i prokušati; a bezbožnici će i dalje biti bezbožni; bezbožnici se neće urazumjeti, a umnici će razumjeti" (Dn 12,10).

Kakav nevjerojatan poziv imamo! Mi prolazimo kroz velike kušnje da bismo postali Božje ruke utjehe drugima.

Prije dvije godine moja kći Debbie i njen muž Roger izgubili su svoju dvanaestogodišnu kćer Tiffany od raka na mozgu. Znam kroz kakvu su agoniju noćima prolazili pitajući se: "Kakvu bi namjeru Bog mogao imati u ovome?"

Prije nekog vremena, Debbie je bila u trgovačkom centru kad je ugledala ženu kako sjedi sva uplakana. Pitala ju je: "Mogu li vam pomoći?" Žena je odgovorila: "Ne možete razumjeti kroz što prolazim." Konačno je Debbie nagovorila ženu da joj ispriča sve o svojoj boli. Žena je objasnila: "Izgubila sam dijete od raka."

U tom trenutku milina neba je sišla. Debbie je obavila svoje utješne ruke oko te žene i dok je moja kći pričala svoju vlastitu priču, obje su žene našle mjeru Božje iscjeljujuće ljubavi.

Dragi sveti, Bog vas nije zaboravio u vašoj dubokoj, mračnoj kušnji. Ostavljam vas s ovim ohrabrenjem psalmiste: "Iskušavao si nas, teško, Bože, iskušavao ognjem kao srebro. Pustio si da u zamku padnemo, stisnuo lancima bokove naše. Pustio si da nam zajašu za vrat: prošli smo kroz oganj i vodu, onda si pustio da odahnemo... No Bog me uslišio: obazro se na glas molitve moje. Blagoslovljen Bog koji mi molitvu ne odbi, naklonosti ne odvrati od mene!" (Ps 66,10-12.19-20).